

BIJ EEN FOTO

Zij hoort, het hoofd leeg,
wat hij weet over leven.
Zijn verhaal houdt zij heel
door niet te sorteren.

Zijn woorden laat zij rustig binnen
zij komt uit de kalmte
uit de kalme kindertijd
haar begrip is innen.

Met de ernst ook van een kind
dat alles neemt; tegenslag, pijn
omdat het er nu eenmaal is
en zij met het begin begint
geen eindpunt nog in zicht.

Zijn verhaal houdt zij gaaf
door niets te herkennen, er
niets tegenover te stellen
dat lijkt en toch niet lijkt.

Eigenlijk ernstiger dan hij
met zijn schampere grapjes
over wat hij nauwelijks droefenis
en letsel durft noemen,
staat zij hem toe te lachen
en wacht tot hij gelachen heeft.
Hoofd leeg, moe, toegenegen.

Judith Herzberg (1934)

Uit: Zeepost

Uitgeverij: G.A. van Oorschot, Amsterdam (1963)

“door niets te herkennen”